

Sõna

*Issand, Sa läkitad välja
oma vaimu, ja nad
luuakse, ja sina
uendad maa näo.
Ps 104:30*

Mõte

Maikuus on üks oluline püha – nelipüha. Sel pühal meenutatakse lugu Apostlite tegude raamatu teisest peatükist, mil apostlitele langes Jumala Püha Vaim ja sellega loodi kogudus. Meie siin ja praegu oleme selle sündmuse järglased. Kuna olema ikka seesama kogudus ja kirik.

Aga kevadel, mil kõik tärkab taas elule, kui inimesed naeratavad rohkem ja kuhu ka ei vaata, igal pool kihab palju elu – siis tekib kindel tunne, et loomine ei ole lõppenud, vaid et Looja loob üha ja Ta uuendab maa näo. Värsket vaimu tahab Ta valada ka inimese südamesse selle kõige keskel.

Palve

Suur Looja, täname Sind
Sinu imelise loomingu eest!
Vala oma Vaimu välja ka
meie päevil, Jeesuse nimes!
Aamen

Clive Staples Lewis: „Ma usun jätkuvalt armastuse võimalikusse.“

III osa

Clive Staples Lewis armastas väga lapsi ja muinasjutte. Tema huvi legendide, kristliku apologetika ja lugude vastu süvenes veelgi rohkem üikoolipäevil. Koos õppejõududest sõpradega loodi Lugude jutustamise klubi. Sellised vesteõhtud venisid tihti varaste hommikutundideni ja andsid Lewisele idee lasteloo kirjutamiseks.

Sellistest klubiõhtudest lähtuvalt asus Clive Staples Lewis kirjutama muinasjuttu Narnia kroonikad. Seitsmest raamatust koosnevas muinasjutusarjas tegutsevad hea ja lahke lõvi Aslan, valge nõid, printsid, faunid, saatürid ja muud Põhja legendidest tuntud, teatud kangelased. Algselt oli kogu muinasjutt pühendatud ristitütär Lucyle, kuid kui sarja esimene osa „Lõvi, Nõid ja riidekapp“ oli ilmunud, muutus see raamat nii populaarseks, et lugejad sellele järke nõudma hakkasid. Nii ei jäänudki Lewisel muud üle kui juba jutustatud seiklustele aina järke mõelda. Kõigi seitsme osa läbiv teema on nelja lapse: Peteri, Edmundi, Susani ja Lucy sattumine läbi riidekapi imetabasesse maailma nimega Narnia, kus lastega hakkab juhtuma imetabaseid ning pööraseid seiklusi. Kui Lewiselt oli kord küsitud, miks ta just sellise loo otsustas kirjutada, vastanud ta muiaes: „Eks ma usun jätkuvalt armastuse võimalikusse.“ (Lõpp)

MEIE KOGUDUS TÄHISTAS SUVISTEPÜHA

23. mail tähistas meie kogudus nelipüha, mida kirikukalendri järgi tuntakse ametlikult kristliku kiriku sünnipäevana. Lisaks sellele peeti koguduse täiskogu koosolek ning valiti koguduse juhatuse ja nõukogu liikmed järgnevas neljaks aastaks. Otsustati, et koguduse nõukogu ja juhatuse jätkab tööd samas koosseisus. Töö jätkub ka koguduse arengukava koostamisega aastani 2030.

Pidulikule päevale kohaselt kõneles koguduse õpetaja **Meelis-Lauri** nelipühapäeva sündmusest ja sellest, et nagu iga inimene ei soovi, et unustataks ära tema sünnipäev, on sama oluline tähistada ka kristliku kiriku sündimise päeva.

Jeesuse õpilased olid kurbuse ja segadusega vaadanud oma hea Õpetaja minekut taevasse, aga nad teadsid, et Jeesus oli töötanud neile saata teise trööstija, Püha Vaimu, et nad võiksid jätkata seda kuulustööd, millega nad olid juba algust teinud veel Jeesusega koos viibides. Jeesus ise oli jüngreid julgustanud jätkama tegevust, et Issanda sõna saaks levida igasse maailma nurka, olenemata koguduse liikmete arvust või selle suurusest. Kui palju enam on selle üleskutse järgimine ning meelespidamine oluline tänapäeval? Kuidas saaks iga ristiinimene sellesse töösse oma panuse anda?

Jääb üle vaid olla siiralt tänulik, et me kogudusena saame igal aastal seda olulist sündmust ikka ja jälle tähistada. Tänu Jumalale! Pidulikule päevale kohaselt oli kirik kaunistatud kaskede ja mitmevärviliste tulpidega. Suur, suur aitäh kõigile kohaletulnutule ja abistajatele.

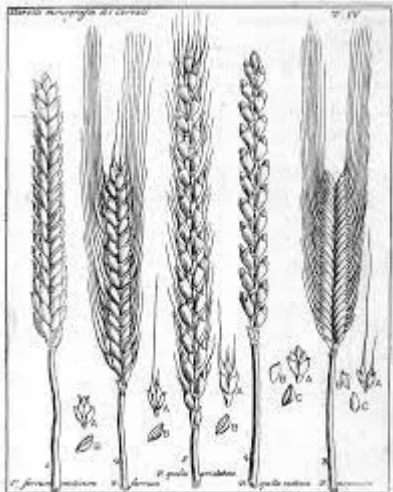
Piiblivõti

MADAL NISU TÜÜROSE ALADELT

Ja Jeesus ütles neile: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, nõnda on Jumala riik, otsekuu inimene, kes viskab seemet maa peale ja heidab magama ja tõuseb üles öösel ja päeval ning seeme tärkab ja sirgub, nõnda, et ta ei tea isegi kuidas.“ (Mk. 4:26-27)

Ajaloolase Herodotose kroonikates aastast 2778.e Kr. on juttu nisust, mida Tüürose elanikud nimetasid Jumala õnnistatud viljaks. Tüüros oli vana Foiniikia linn ja arvatavasti linna nime järgi on saanud nime ka see nisusort. Lähistroopilistel aladel ja rohelistel mäenõlvadel hakati metsikut Tüürose nisu kasvatama regulaalselt rohkem kui 15 000 aastat tagasi. Tüürose nisu eristas teistest nisusortidest vastupidavus ilmastikumuutustele. Botaaniliselt oli tegemist madala, kergesti koristatava nisuga.

Peale nisukasvatuse aretamise olid foiniiklased ka head meresõitjad ja kauplejad, mistõttu transporditi seda sorti ka teistesse linnadesse ja riikidesse. Kui Tüürose nisu valmistatud küpsetatud kakule lisati kardemoni ja safranit, muutus valge leib meeldivalt kollaseks. Sellist kakku pakuti ülikutele ja kõrgemast soost rahvale pidulikel puhkudel.

Pihlakavärvide aeg

IX osa

See, mis noormeeste õisele ettevõtmisele järgnes, oli Nõgesnõmmel harukordne. Toivo Ummelas näitas end tõelise detektiivina ja Joonas olenemata oma haigusest, püüdis aru saada perekonna kiivalt hoitud saladustest. Nad tõmbasid kasti koos sõbraga taskulambi valgeli ja viskasid sellelt lambanahkse kasuka pealt. Nähtavale tuli väga vana messingist kaunistustega kirst, ingliskujud peal.

„Täitsa vägev! Kas selliseid üldse enam tehaksegi?“ küsis Toits hindaval pilgul. „Ole tasem! Meid võidakse kuulda ja siis oleme suures jamas,“ ütles Joonas. „Kuule, räägi nüüd õige, mis värk sul selle vanaisa ja võtme ning selle kastiga siin on? Tundub, et keegi tahab vist sind millegi eest säästa või midagi sellist?“ „Säästa? Säästa, ütled sa. Oma üheksateistkümnenda eluaasta jooksul pole ma sellele kunagi mõelnudki, et keegi mind millestki säästma peab. Isa ja vanaisa kinnitavad küll, et iga asja jaoks on oma aeg ja et mul on elu alles ees, kuid ütles, mis elu see selline on, kui ei ole tervist?“

„Jaa. Hei, teeme selle siin nüüd õige lahti!“ Toits müskas kasti jalaga. Joonas tundis, kuidas külmavärinad tal üle selja jooksid ning südame alt kuidagi õõnsaks läks. Ta torkas võtme lukuauku ja keeras. Poiss tundis end korraka nagu suur näitekirjanik Henrik Ibsen, kes oma näidendite tõelist väärtust õppis nägema alles siis, kui need juba paljudele maailmalavadele olid jõudnud. Eluteater suurel mängulaval, öeldakse vist selle kohta, mõtles Joonas. Ta lükkas kastid kaane pealt. Esialgu ei näinud nad mõlemad midagi, sest kasti sisu varjas vanunud linane riidetükk. Toivo eemaldas selle kiiresti ja nad nägid selle sees tervet virna vanu fotoalbumeid, ühe kokkulapitud vene sõdurisinel ja hunniku punase villase paelaga kokku seotud kirjaümbrike. Poissid vahetasid arusaamatuses pilke ja kummardusid lähemale. Joonas peitis kirjakasti endale tuulepluusi sisetaskusse. Siis vaatas ta sõbrale otsa ja lai, kaval naeratus valgus üle ta näo:

„Kuule, kas sa seda norrakast näitekirjaniku Henrik Ibsenit tead?“ küsis Joonas sõbralt tähtsalt.

„Ei. Aga mis temaga oli siis? Suri noorelt ära või?“

„Sest kohe, nüüd ja praegu, läheb siin papa tööriista kuuris lahti selline eluteater, millest sa Toits ei oskaks undki näha.“ Seda öeldes võttis ta kastist välja esimese ettejuhtuva fotoalbumi ja avas selle veidi koltunud ja luitud kaane. Kõik fotod albumis olid väga vanad ja piltidelt vastu vaatavad näod noormeestele tundmatud. Seda rohkem oli üllatunud Joonas, kui ta ühel piltidest jälle õpetaja Helmut Tungla arvas ära tundvat. Muidugi võis see ka lihtsalt kokkusattumus olla. Toits polnud samuti kommentaaridega kitsi kui ütles: „Noh, ja siin siin ongi see sinu perekonna hästi hoitud saladus. Mahutub suurepäraselt ühte puidust kasti, muide. Tead, ma tundsin kunagi üht külajoodikut, kes tunkede ja spordikotiga mõõda Nõgesnõmmet käis ja kõiki vaimselt terroriseeris. Arvan siiani, et ka kõik tema saladused mahtusid sinna ühte kotti päris kenasti ära.“

„Sa ei mõtle seda ju tõsiselt, Toits?“ küsis Joonas albumi lehti keerates.

„Mõtlen. Täiesti tõsiselt kusjuures. Või mis oleks elu ilma väikeste krutsikiteta? Kuule, aga siin fotol on ju ka vana

Reaalaaine, Tungal? Mis on sinu perekonnal Helmut Tunglaga tegemist?“

„Seda tahaksin minagi kangesti teada, aga küllap õnnestub mul see kuidagi välja uurida,“ arvas Joonas.

„Kuule, semu, seda et, sul oli ikka õige kahtlus küll, kui ütlesid, et siin on midagi enamast mängus. Noh, aga nüüd ole meheks! Hakkan minema.“ Seda öeldes Toivo Ummelas tõsis, tegi Joonase suunas sügava kummarduse, justkui märku andes, et tema ülesanne seal on korralikult täidetud ja läks. Joonas jäi ükski. Taskulambi valgeli oli muidugi võimatu kõike näha, aga noormees arvas, et suudab kuidagi ka järgmisel öhtul kuuri jaoks aega leida. Kõige tähtsam leid oli tal ju põues, need salapärased kirjad. Joonas ohkas, lukustas nii kirstu kui tööriistakuuri ja astus õuele. Hilisuvine öö oli täis rohutirtsude laulu. Joonas lippas talu poole ja sealt otse kööki, kuid tardus kohe paigale. Nimelt istus isa Vahur köögilaua taga ja hoidis pead käte vahel. Kui ta Joonast märkas, küsis ta väga väsinud häälega:

„Poiss, kui palju sa tead?“

„Veel mitte midagi,“ vastas Joonas tõsiselt. „Ma küsin päriselt, kui palju sa tead?“ Isa toon oli väga jäik ja külm. Peaaegu nagu sosin.

Joonas ohkas ja pani ettevaatlikult lauale põues peidus oleva kirjakasti. Ta käed värisesid nähtavalt.

„Sellest järeldub, et sa ei ole mind kunagi tundma õppida tahtnud, poiss. Igaole poole pead sa oma uudishimuliku nina ka toppima! Ütlesime sulle ju vanaisaga, et iga asja jaoks siin elus on oma aeg. Aga tundub, et sa ei ole veel küps mõistma ja sellest on mul praegu kõige rohkem kahju. Oleme sulle vanaisaga alati püüdnud õpetada õigeid väärtusi. Oleme olnud sulle kõigis su tegemistes toeks ja see on nüüd siin sinu tänu? Miks küll? Miks ei anna sa asjadele aega? Mida oleme meie vanaisaga sinu eest hoolitsemisel valesti teinud? Minu pea seda kinni ei võta ja kindlasti ka sinu oma mitte. Kui sul oleks vaid veidi tahtmist näha veidi suuremat pilti. Õppida olema kannatlik ja mõistma, et täiskasvanuna näed sa neid asju hoopis teisiti kui praegu. Meie vanaisa Eediga oleme püüdnud sulle lihtsalt mõista anda, et sa oled veel liiga noor ja kogenamatu kogu seda värki siin täielikult mõistma.“

Sõna kogenamatu peale isa Vahur millegi pärast võpatas. Ta jäi Joonasele pikalt otsa vaatama, enne kui jätkas: „Olen arvanud nii et, igal sõnal, mida me ütleme või välja paiskame, on palju sügavam tähendus, aga seda vaid üksnes juhul, kui õpime üksteist kuulama.“ Joonase silmad hakkasid millegi pärast kipitama. Isa sidus laual oleva kirjakasti lahti ja võttis sealt ühe ümbriku. Pilku tagakambri suunas heites, lõi ta ühe pisut kollaka paberilehe lahti, tõstis prillid ninale ja lausus peaaegu endale: „Tänasest päevast ei saa miski olema endine, sest õpetaja Helmut Tungal on sinu vanaonu.“

Järgneb...

